

A black and white close-up portrait of a man with a short beard and intense gaze, looking directly at the camera. The lighting is dramatic, highlighting the texture of his skin and the intensity of his eyes.

MIT
TEHETEK?

STEFAN MOLYNEUX

STEFAN MOLYNEUX

Mit tehetek?

Fordította: Pálmai Eszter

Mindenkit nagyra értékelek, aki már ilyen régóta részt vesz ebben a beszélgetésben. Most tehát szeretnék letisztult választ adni a kérdésre, amelyet talán a leggyakrabban tesznek fel nekem, és amely így szól: Mit tehetek? Ha szeretnék változtatni a világon, ha meg szeretném menteni a világot, ha szeretném egy jobb helyé tenni – mit tehetek? Elhintettem a választ erre a kérdésre a videóim és a podcasteim ezreiben – mint kissé köves talajra ejtett magvakat – most pedig mindet össze fogom szedni és eléd fogom tárni. Sajnálom, mostantól nem marad kifogásod nem cselekedni.

Ha meg akarod változtatni a világot, először meg kell értened, mi a világ és a társadalom, amiben élsz. A társadalom valójában apró összecsapások sorozata, amelyek végül az egész társadalom megváltását vagy pokolba taszítását eredményezik. A gonosz szüntelenül próbára teszi az erényt; a jó emberek elszántságát, a Te elkötelezettségedet. Mint egy börtönrab, nap mint nap megrántja a láncát, figyeli, ki tud-e szabadulni, ki lehet-e szabadulni. És a gonosz türelmes – ahogyan látható abból a 150 évből is, ameddig a nyugati civilizáció elpusztítása zajlott. A gonosz egy fogoly, aki a körmeivel próbál átjárót vésni egy téglafalon – minden áldott nap karmol, karmol, karmol. Az apró összecsapások ezreiben, amelyeket nap mint nap megvívunk, a kérdés az, hogy Te melyik oldalon állsz. Bizonyára észrevetted – nehéz volna nem észrevenni – hogy bizonyos eszmék már a felbukkanásukkor olyanok, mint a lavina; gyarapszanak, felgyorsulnak, szinte megállíthatatlannak tűnnek, mintha valami feltartóztathatatlan lendület hajtaná őket, az ember pedig

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

tehetetlennek érzi magát a sodrásukkal szemben. Ez azért van, mert már mindent előkészítettek az apró összecsapások ezrei, amelyek szerte az egész világon, minden egyes nap minden áldott percében lezajlanak.

Ha egyszer ráébredsz erre és felismered, többé nem leszel képes nem észrevenni. Ha belegondolsz, megfigyelheted a beszélgetéseidben, hogy mindegyikbe apró célzásokat, álláspontokat, mércéket, erkölcsöket csempésznek – nem feltétlenül azokba, amelyek az időjárásról vagy a fociról szólnak, hanem arra gondolok, amikor valami fontosabb téma merül fel. Mindig akadnak olyanok, akik valami ronda, gonosz, rettenetes dolgot hangoztatnak és a Te felelősséged visszavágni nekik. Hogy variáljam egy kicsit a metaforákat: a gonosz olyan, mint a gátnak csapódó folyó, keresi a repedéseket, van-e rés, talál-e átjárót – aztán ha résre bukkan, mélyíti, szélesíti, míg végül az egész gát össze nem omlik.

Ott van például az adóztatás témája. Ha felmerül, az adók miatt többnyire morgolódnak az emberek, de lesz vagy lesznek közöttük, akik hozzáteszik, hogy "nos, az adó a civilizáció ára." Vagy amikor a bevándorlásra terelődik a szó, valaki mindig megjegyzi, hogy „hát, a rászorulókon valahogy mégis segítenünk kell.” Vagy a jóléti állam kapcsán: „hát, még mindig jobb, mintha a szegények tömegesen halnának éhen az utcákon.” Aztán az állami egészségbiztosításról: „hát, még mindig jobb, mintha a betegek ellátatlanul nyomorognának, és bármennyire szeretnék, nincsen jobb...” Mindig van egy narratíva. Ezek az emberek lehetnek tudattalan hordozók, akaratlan terjesztői a szociálisan terjesztett – szocialista – járványnak, de ettől függetlenül persze felelősek érte. Ahogyan Te is felelőssé válsz, miután ráébredsz az apró összecsapások természetére, amelyek folyamatosan zajlanak az életedben.

Én jártamban-keltemben – amikor nem ezt a műsort vezetem és nem egy kamerához beszélek – rengeteg emberrel érintkezem. És soha nem hagyok szó nélkül egyetlen hamis erkölcsi egyenértékűséget¹ vagy szirupos-szacharidos szocialista érzélgést sem. Ezt nagyon fontos megértened, mert neked is ugyanígy kell eljárnod a saját életedben. Lehet, hogy nincs igazán kedved előállni és úgymond a középpontba tolakodni – nekem sem, csak épp elengedhetetlen a világ megmentéséhez – talán nem szívesen csinálnád azt, amit én, de helyette annyi mindent tehetsz, ami sokkal erőteljesebb, mint amit én elérhetnék a Te környezetemben, a Te életedben. Én – mint pixelek egy képernyőn, vagy mint egy hang valakinek a fülében – ugyan beszélhetek a nagyvilághoz, de egyedül neked van lehetőséged a családdal, a barátaiddal, az ismerőseiddel, vagy bárki mással beszélgetni, akivel találkozol. Olyan hatalmad van ezekben a körökben, amivel én nem rendelkezem. Én adhatok neked ötleteket, de ezek a gondolatok egyedül a Te személyes tekintélyeden és hitelességeden keresztül juthatnak el hozzájuk.

Tehát amikor például a bevándorlásról esik szó, én nagyon őszintén szólok hozzá, vagy amikor a nemek közötti bérres vetődik fel, vissza lehet vágni olyasféléen, hogy „engedd, hogy elmagyarázzam ezt neked; vagy magyarázd el Te, amit gondolsz, mert én ezt így meg így tudom” – például. Ilyen beszélgetéseket négyszemközt, olyan emberekkel érdemes folytatni, akik őszintén rosszul informáltak – akiket félrevezetett a média, a felsőoktatás vagy valami más, akik információs buborékban éltek és azt hiszik, hogy jót tesznek – nem tesznek jót, de azt hiszik. Az ilyen emberek megérdemlik a jóindulatú kiigazítást. Aztán vannak a hangos, csiszolópapír-lelkületű egyének, akik állandóan másokhoz, mások nyers államista sebeihez dörzsölik a véleményüket, – ezeket az embereket először kedvesen kell

---

¹ [Szofista taktika, amikor két erkölcsileg különböző álláspontot egyenértékűként tüntetnek fel, és ezen a hamis erkölcsi alapon támadják; például "[a reklámozás erkölcsileg egyenértékű a rabszolgatartással, ezért be kell tiltani](#)". – A szerk.]

helyreigazítani, utána viszont tényleg állnod kell a sarat. Ilyen konfliktusok várnak a magánéletedben. Nem kell bennük úgy viselkedned, mint én, sem támadnod az embereket vagy kiabálni rájuk, káromkodni pedig végképp nem. De vitába kell velük szállni, mert pont a korábban lezsírozott, hallgatólagos beleegyezés teszi lehetővé, hogy az eszmék szárnyra kapjanak. Ezzel nagyon fontos tisztában lenni.

Azt hisszük, hogy a korrupció odakint van valahol, a nagyhatalmú emberek és a politikai élet távoli fellegvéraiban, netán a médiában vagy az egyetemeken – de nem így van. A megtestesülő politikai korrupció és a popkultúra dekadenciája és degenerációja nem olyasmi, amit úgy osztottak ki nekünk. Ehelyett arra a régi mesére hasonlít a vámpírról, amelyik nem tud berepülni ahhoz, aki nem hívja. A vámpír persze ravasz és gonosz, de a mesében van egy varázslatos várárok, ami védelmet nyújt ellene – kivéve, ha rávesz, hogy beinvitáld.

A korrupció, az államadósság, az infláció, a rendeleti pénz, a terjeszkedő kormányhatalom vagy a szólásszabadság ugyanígy működik. „Hát, azért a szólásszabadságnak is van határa” – mondják körülötted a bolondok, a hasznos idioták, esetleg a rosszindulatú egyének. Nem feltétlenül a családtagjaid, talán a fodrászod vagy akárki más, aki csak úgy fecseg. Nehéz lenne megmondani, rosszul informáltak vagy rosszindulatúak-e, és nem is igazán számít. A fontos az, hogy neked el kell kezdened vitába szállni ezekkel a megjegyzésekkel. A gonosz az idiotákat használja a mérge terjesztésére.

Ismersz például olyan nőt személyesen, aki házasságon kívül neveli a gyermekeit, így nagy rajongója a kormánytámogatásoknak? Nos, talán beszélgetned kellene vele, ha felmerül a téma és áldozatot játszik. Vagy amikor egyesek szerint több embert kellene idehozni a harmadik világból. Nos, hétszázmillióan vannak úton, mindet be kell engedni? Mennyi kell még, hol a határ, hol az ésszerűség?

A helyzet az, hogy a korrupciónak alapjában véve két okozója van – két olyan dolog, amit áhítunk, de nem akarunk kiérdemelni. Amit kívánunk, de nem akarunk igazán.

Az egyik ezek közül a pénz. Ez bújik meg a jóléti állam, a kormánymegrendeléseket teljesítő emberek, vagy a hadipari komplexum mögött. Meg nem érdemelt pénz vagy immateriális haszon – például két hónap fizetett szabadság nyáron, ha az ember éppenséggel egy állami iskolában tanít. Vagy ott van a munkabiztonság, esetleg különféle közalkalmazottaknak járó kedvezmények – ezek mind a korrupció megnyilvánulásai. „Adhatok neked valamit, amit nem kell kiérdemelned, adhatok neked valamit ingyen. Nem kell megdolgoznod a megélhetésedért, csak szavaznod kell érte.” Látod az ebben rejlő veszélyt?

Szót kell emelned ellene. Például amikor egy tanár azt mondja: „Nos, megérdemlem a nyári szünetet, mert egész évben keményen dolgozom” – tehetsz fel kérdéseket. „Gondolod, a tiéd az egyetlen csoport, amelyik keményen dolgozik? Mások miért nem kapnak két hónap nyári szünetet? Gondolod, ez igazságos? Gondolod, másokat kényszeríteni kellene a kifizetésére; kényszeríteni arra, hogy lehetővé tegyék? Gondolod helyes, hogy a diákokat kényszerítik a szolgáltatásod igénybevételére? A szülőket pedig – akik talán nem is értenek egyet azzal, amit a gyermekeiknek mondasz – kényszerítik a béred előteremtésére. Szerinted ez helyes, ez igazságos?”

Élhetsz nagyon tevékeny életet, de a döntő fontosságú az, hogy nap mint nap hogyan állod a sarat. Idegesít ez másokat? Hát persze. De ha ők kezdeményezik a beszélgetést, akkor kevésbé – vagy legalábbis igazolhatod magad. Ha mások állandóan helytelen, tájékozatlan vagy akár gyűlölködő megjegyzéseket tesznek, Te pedig visszavágsz, lehet, hogy mások idegesek lesznek, Te azonban rámutathatsz: „Nem én

hoztam fel a témát, nem én tettem ezt a megjegyzést. Ha azt akarod, hogy ne vitatkozzak, ne mondj téves, helytelen dolgokat!”

Azt emberek tétovázni szoktak: vitatkozni nehéz, kellemetlen, tolakodó, bosszantani fog másokat... Nos rendben van, de ne feledd, hogy a ravasz elemek ezen a világon pont azt szeretnék, hogy ezt gondold. „Állj le, állj félre, lépj túl rajta. – mondanák. – Engedj bennünket terjeszkedni, engedj uralkodni, ne állj az utunkba, ne akadályozd a terveinket, ne légy bátor, ne vágj vissza, ne küzdj... Ne légy idegesítő.”

Másrészt ez nézőpont kérdése. Hasonlítsd össze azt, amit tőled követel a szabadságharc azzal, amin az őseidnek kellett keresztülmennie. Amit ők tettek, az nem mindennapi volt. Ha szerinted ez, amit tőlünk megkövetel az erény kicsit bosszantó, kicsit nehéz – akkor menj, tölts egy napot azzal, amit az őseidnek kellett a civilizáció védelmében véghezvinnie! Utána talán másképp vélekednél egy kevés társaságbeli kényelmetlenségről. Ha nem vagyunk képesek honorálni azokat a vérrel és izzadtsággal keveredő könnyeket, amiket az őseink ejtettek azért, hogy ilyen szabadságot hagyjanak nekünk örökül; ha nem tudjuk megbecsülni az erőfeszítéseiket és az áldozatukat, akkor nem érdemeljük meg a szabadságot, amit kivívtak nekünk – és egészen biztosan nem fogjuk megőrizni sem.

Tehát mint mondtam, az államhatalom két olyan dologgal kecsegtet, amire vágyunk, de nem érdemeltük ki. Az egyik természetesen a pénz – a másik pedig az erkölcsi önbecsülés. Annak az érzete, hogy jót cselekszem amikor olyasmit támogatok, amiért másoknak kell majd fizetniük. Azaz nem közvetlenül nekem a saját időmmel, munkámmal, energiámmal vagy pénzemmel. Jó embernek érezhetem magam attól, hogy véleményem szerint a menekülteket be kéne, el kéne, ezt kéne vagy azt kéne anélkül, hogy közvetlenül nekem ez bármibe kerülne. Persze mondhatnánk, hogy nőni fognak miatta az

adóterhek, ez azonban nem igaz - a kormány kölcsön is kérheti a pénzt, vagy átcsoportosíthatja más forrásból, vagy megrohamozhatja az idősek nyugdíjalapját, ki tudja. A lényeg, hogy a kormány soha nem követel szerződést arról, hogy ha támogatod a bevándorlást, akkor az érkező migránsokat nálad fogják elszállásolni vagy a te nevedre állítják ki a számlát. Absztrakt kijelentéseket tenni nagyon könnyű, az állam pedig lehetővé teszi, hogy emiatt erkölcsi önelégültséget érezz - hogy azt hidd, helyes dolgot cselekszel és ez neked közvetlenül, a jelenben semmibe sem kerül. Szeretnénk jó embernek hinni magunkat és erőforrásokat birtokolni. A kormány pedig biztosítja nekünk az erénymutogatás nikotin-heroin cseppjeit - erkölcsi önbecsülést anélkül, hogy ki kellene lépünk a világba kockázatos, kellemetlen vagy költséges dolgokat cselekedni.

Az egyik példája ennek a jóléti állam. „Szerintem segíteni kellene a szegényeken” - remek, nagyszerű, emeld fel a feneked, kelj fel a kanapédról, kelj fel a számítógép elől, menj ki és segíts a szegényeken! Válj valami szegény kisgyerek nagytesójává, ismerkedj meg egy szegény családdal, vigyél nekik ételt, tanítsd meg őket az erényes életre, menjél, menjél, menjél! „Ó, hát én csak úgy szeretném érezni, mintha segítenék az embereknek, ezért támogatom a jóléti államot, de nem akarok igazi, nehéz munkát belefektetni!” Jó embernek szeretnénk érezni magunkat és erőforrásokat is szeretnénk - a kettő azonban gyakran fordítottan arányos egymással. Ha tényleg segíteni akarunk a szegényeken, az erőforrásokba fog kerülni - minél inkább segítesz nekik, annál több időbe, erőfeszítésbe, energiába vagy pénzbe. A kormány viszont mágikus módon lehetővé teszi a „szegények megsegítését” költségek nélkül. Megtarthatod az energiád, a pénzedet, az idődet, ráadásul tiéd a jutalom is: az érzés, hogy jó ember vagy, aki segít a szegényeken.

Természetesen tény, hogy a jóléti állam nem segít a szegényeken. Amikor azonban a jóléti állam toxikus, családdromboló, lélek-degradáló

aspektusai kerülnek szóba, illetve rettenetes gazdasági hatékonytalanságai – hogy csapdába ejti a szegényeket a kormány segélyprogramjainak csótányrágta moteljeiben – az emberek látszólag irracionálisan reagálnak. Idegesek lesznek, dühösek, olyanokat mondanak, hogy mi a szegények éhhalálát akarjuk...

Szerintem a populáció jelentős része szó szerint, fizikailag függője lett az erénymutogatás endorfinjainak. Amikor valaki erkölcstelennek nevezi a jóléti államot és feltárja, hogy árt a szegényeknek, elveszi ezektől az emberektől az erkölcsi önelégülést és az erénymutogatás lehetőségét, amiben addig örömet lelték. Elveszi a drogjukat. Elveszi az érzést, hogy jót cselekszenek akkor, amikor valójában nem. Kijózanodni, kilépni a státuszfüggőség és az erénymutogatás narkotikus ködfelhője mögül pedig nem könnyű. És mint minden függőséget, ezt is annál nehezebb kezelni, minél régebb óta tart.

Ezek a beszélgetések tehát több szempontból is nagyon fontosak. Nyilvánosan szállnak vitába a rossz ötletekkel, alapelvekkel, talán még rossz szándékokkal is, így mások nem érzik magukat annyira egyedül. A kanadaiaknak mindössze nyolc vagy kilenc százaléka szeretne bevándorlókat, de másról sem hallanak, mint még több bevándorlásról. Ha egy ilyen beszélgetésben felvázolsz néhány tény és következtetést, ezek az emberek erőt meríthetnek abból, hogy valaki megtalálta a szavakat saját nyugtalanságuk kifejezésére. Erőt ad nekik a saját beszélgetéseikhez. Amikor bevállalsz valami kellemetlent, amikor feltársz egy keserű igazságot és megállod a helyed, miközben elpusztítod a drogfüggők anyagát – vagy legalábbis megpróbálsz csökkenteni a véráramukban keringő mennyiséget – azzal megmutatod másoknak, hogy maradt még bátorság a világban. Illetve azt, hogy nincs légiveszély, nincs vége a világnak abban a pillanatban, hogy az ember vitatkozni kezd valakivel. Mások látni fogják ezt és azt is, hogy az életed megy tovább holnap is és holnapután is, és jól boldogulsz. Megmutathatod az embereknek, hogy az integritás

következményei korántsem olyan súlyosak, mint gondolnák. Ez azt jelenti, hogy visszahúzódní többé nem óvatosság, hanem gyávaság. Mindez magától, közvetetten történik, amikor nyilvánosan folytatysz egy ilyen beszélgetést.

A társadalom valójában tehát nem más, mint apró összezsapások ezrei, amelyek egy-egy eszme gyors szétterjedéséhez vezetnek, vagy megakadályozzák azt. Ez az esszenciája annak, ami meghatároz egy társadalmat. Mint a szelek, amelyek egy hajót próbálnak irányítani - most a balról fújó légáramlatok irányítják, merre halad a társadalom. Neked pedig nem valami hatalmas katasztrófát kellene a fejedre idézned, mindössze apró kérdésekről, apró visszavágásokról van szó. Nem kell görög esküvő-stílusban tényérokát dobálnod vagy borzasztó konfrontatívnak lenned, lehet gyengéden is csinálni. Minél jobban belejössz és hozzászoksz, annál olajozottabban fog menni. Minden alkalommal azonban, amikor kommentár nélkül hagysz valami rosszat - erkölcsileg rosszat - a tudatos vagy tudatalatti gonosz megtesz egy apró lépést előre. Te pedig elkerülhetetlenül meghátrálsz egy kicsit. Minden ilyen alkalommal gyengíted a többiek elköteleződését és erősíted azokét, akik úgymond feltörík a jeget az erkölcstelenség tankhajóinak megérkezése előtt. Mint amikor kihagyod az edzést; önmagadat gyengíted minden alkalommal, amikor nem kérdőjelez meg valamit a pillanatnyi kényelem kedvéért. És miattad a hajó egy kicsit közelebb fordul a szakadék széléhez.

A múltban nem volt ennyi lehetőség vitába szállni az erkölcstelenség elszaporodó cecelegyeivel vagy szúnyogjaival. Most azonban itt az Internet, az információ elérhető és elküldhető, olyan műveltségre tehetsz szert, ami közel lehetetlen, hacsak nem teljesen lehetetlen lett volna a múltban. Tehát vannak mechanizmusaink a társadalmi hanyatlással szemben. Ez pedig azt jelenti, hogy miután megérted, hogyan tör magának utat a gonosz a társadalomban... kifogysz a kifogásokból.

Van egy régi mondás a csődről. Egy gazdag fickó csődbe ment, valaki pedig megkérdezte: „Hogyan mehettél csődbe, amikor ennyi pénzed volt?” Tudod, mit felelt? „Nagyon lassan, azután nagyon gyorsan.” A gonosz térhódítása is hasonló. Miután eléri a fordulópontot; amint elég ösvényt levajazott ahhoz, hogy ellenállás nélkül haladhasson, amint eléggé meggyengül a jó - amit megállás nélkül különféle manipulációkkal gyengít - drasztikusan felgyorsul. Előtte pedig apró lépésekben halad előre, ha pedig ellenállásba ütközik, gyáva trükkökhöz folyamodik, például úgy tesz, mintha viccelt volna amikor valami irracionális, rossz dolgot mondott, vagy projektál, neveken nevez, stb. „Hé haver, én csak annyit mondtam, hogy jó lenne segíteni az embereken a harmadik világból, most miért vagy ilyen?” Ezekkel a trükkökkel pedig Neked kell felvinned a harcot. Én nem vagyok rá képes. Adhatok neked fegyvereket és eszközöket, tényeket, érveket, bátorítást, lelkesedést; remélhetőleg példa is lehetek valakire, aki nem hátrál meg és mégis boldogan él - ezeket a csatákat azonban nem vívhatom meg helyetted.

Ugyanarra vágysz, amire én és amire azok, akik helyeslik a jóléti állapotot vagy a korlátlan bevándorlást. Arra az érzésre, hogy jót cselekszel - ami igen jó érzés - egy valódi jócselekedet óriási nehézségei nélkül; a kockázatai nélkül. A múltban rabolniuk kellett azoknak, akik ingyen vagy anélkül akartak erőforrásokhoz jutni, hogy megdolgoztak volna értük a szabadpiacon. De ha betörsz valakihez, ott elkaphatnak a kutyák, felvehet a biztonsági kamera, a lakók esetleg fel vannak fegyverezve - a művelet veszélyes, kellemetlen és kockázatos. Vagy ha útonálló vagy, az áldozatod talán tud ju-jitsuzni vagy krav magázni, netán fegyvere van, esetleg a közelben várnak rá a barátai. Amorális kontextusban mindenki ingyen dolgokat szeretne. Másokét elvenni azonban kockázatos. Ha azonban a kormány adóztatja meg őket, az eliminálja a kockázatot, ugye?

Erős a kísértés, miközben nézel engem és másokat, hogy azt hidd, a tornamutatványokat tanulmányozni ugyanaz, mint csinálni. Diétás recepteket gyűjteni ugyanaz, mint diétázni. De nem így van. Nézni engem, ahogyan vitatkozom az emberekkel vagy kellemetlen igazságokat tárok fel a vonakodásuk ellenére – noha remélem, hogy élvezetes és nagyra értékelném a támogatásodat a www.freedomainradio.com/donate címen, hogy folytathassuk, mert tényleg nagyon fontos, nagyobb szükségünk van rá, mint valaha – nem ugyanaz, mint valóban jót cselekedni. Videókat nézni, olvasni, ismereteket gyűjteni fontos és szükségszerű – ahogyan egy fogyókúra megkezdése előtt is elengedhetetlen utánanézni a témának vagy kikérni egy szakértő véleményét – de nem elég. Ebben rejlik a kísértés. Akárcsak azok, akik a jóléti állam helyeslésével szeretnék jó embernek érezni magukat, Te erkölcsi önbecsülést találhatsz abban, hogy helyesled és nézed, amit én mondok vagy csinálok. Ez a beszélgetés, a Freedomain Radio azonban a személyes – és a politikai – szabadság logikájáról szól. A személyes kapcsolataidról. Meg kell értened, hogy nem szervezheted ki a világ megmentését: nem ruházatom rád, egy szerzőre, egy bloggerre vagy egy vloggerre, nem teheti meg helyetted egyetlen egyén vagy egyének csoportja sem – kizárólag Te. Ez a műsor felszólítás a cselekvésre.

Szeretnék mondani még valamit. Talán azt hiszed, hogy már ismered az örömet, az önbecsülést, a büszkeséget – viszont ha még nem magad vívod meg ezeket az összecsapásokat, ha még szívesebben állsz a képernyővel szemben, mint az emberekkel, akkor nem ismered őket igazán. A kockázatmentes „jótett” drogja egy idő után elveszíti varázsát, és folyton vissza kell menned újabb és újabb, nagyobb és nagyobb adagokért. Könnyű a függőjévé válni annak, hogy mások érényes cselekedeteit tanulmányozzuk, hiszen ezzel elhalaszthatjuk a cselekvést és a kényelmetlen beszélgetéseket. „Még tanulok, még nem állok készen, éppen a szükséges ismereteket sajátítom el...” Ez is egy módja a meghátrálásnak. Átmeneti öngazolás, ami hamarosan el fog

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

halványulni és pótlásra fog szorulni. Te pedig inaktívabb, visszavonultabb leszel, hiszen az erényes cselekedetek tanulmányozásával töltöd az idődet ahelyett, hogy megtestesítenéd őket a saját életedben. Tapasztalatból mondom, nem valami erkölcsi piedesztálról beszélek le hozzád, ezek a dolgok engem is nap mint nap kísértésbe visznek.

Viszont hadd tegyem hozzá, hogy ha az erény látványa lelkesedéssel, izgalommal és érdeklődéssel tölt el, akkor örömhírem van számodra. Ugyanis az igazi boldogság, amely annyival fényesebb az erény tanulmányozásának hamis megkönnyebbülésénél, mint a Nap a Holdnál, még előtted áll. Én pedig irigyellek érte. Amikor arra a rengeteg gyönyörű zenére gondolok, amit a kislányom még soha nem hallott, irigylem tőle az újdonság varázsát. És amikor végignézek rajtatok, szeretett hallgatóságom, akik még nem tapasztaltátok meg az erény megtestesítésének igazi, teljes, mély, varázslatos élményét... Döböntően fogtok visszagondolni halvány, szinte hisztérikus, addiktív és sekélyes örömfoszlányaitokra és azt kérdezitek majd magatoktól: miért éltem ezen a hulladékon, amikor ott várt rám ez a mennyei büfé? Én már évek óta érzem a boldogság ízét, ami benneteket is átjárhat, ha akarjátok. Régi mondás, hogy a bátrak csak egyszer halnak meg - a gyávák azonban ezerszer. Ha ezt megérted és elhiszed nekem, amit ígérek és amiről tudom, hogy elérhető - hiszen benne élek - akkor azt is tudod, hogy nem a halál vár rád, hanem egy büszke, teljesítménnyel, céltudattal és az erény káprázatos érzésével teli élet. Menj, kelj fel és szerezd meg.

Kedves olvasónk,

Bármennyire is fontosnak találjuk a szabadság üzenetét és annak elterjesztését Magyarországon, sajnos képtelenek vagyunk tartósan önerőből, a segítséged nélkül csinálni.

Kérjük, támogasd az oldalunkat egy egyszeri összeggel, vagy iratkozz fel egy havonta automatikusan ismétlődő támogatásra [ide kattintva](#).